

Grey Scale #13

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

NOWY KODEKS KARNY WOJSKOWY

z 21. X. 1932 r.

Cena 1 zł.

Lwów 1933.
Dr. MAKSYMILJAN BODEK
Księgarnia Nakładowa
ul. Batorego 1. 12.

NOWY KODEKS KARNY WOJSKOWY

z 21. X. 1932 r.

Cena 1 zł.

Lwów 1933.
Dr. MAKSYMILJAN BODEK
Księgarnia Nakładowa
ul. Batorego 1. 12.

NOWY KODEKS KARNY WOJSKOWY

z 21. X. 1932. r.

Cena 1 zł.

Lwów 1933.
Dr. MAKSYMILJAN BODEK
Księgarnia Nakładowa
ul. Batorego 1. 12.

343/344: 355

6126/4

**ROZPORZĄDZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ**

z dnia 21. października 1932 r. Nr. 91 D. U. R. P.
poz. 765.

KODEKS KARNY WOJSKOWY.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17. marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

CZĘŚĆ OGÓLNA.

R o z d z i a ł I.

Przestępstwa wojskowe.

Art. 1. Przestępstwem wojskowym jest czyn zabroniony pod groźbą kary w części szczególnej kodeksu karnego wojskowego.

Art. 2. Przestępstwa wojskowe, zagrożone karą śmierci lub więzienia powyżej lat pięciu, są zbrodniami wojskowymi, zagrożone zaś innymi karami zasadniczymi, są występkami wojskowymi.

R o z d z i a ł II.

**Zakres mocy obowiązującej kodeksu karnego
wojskowego.**

Art. 3. § 1. Kodeks karny wojskowy ma zastosowanie do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej.

§ 2. Do innych osób mają zastosowanie przepisy kodeksu karnego wojskowego w przypadkach prawem określonych.

Art. 4. Do przestępstw, skierowanych przeciw osobie lub dobru żołnierzy państwa sprzymierzonego, w czasie pełnienia wspólnej służby, stosuje się, w razie poręczonej wzajemności, również przepisy kodeksu karnego wojskowego.

Art. 5. Kodeks karny wojskowy ma zastosowanie do przestępstw wojskowych, popełnionych zagranicą, niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia przestępstwa.

R o z d z i a ł III.

Zakres mocy obowiązującej kodeksu karnego powszechnego.

Art. 6. § 1. Przepisy części ogólnej kodeksu karnego z 1932 r. mają zastosowanie do przestępstw wojskowych, oraz do ściganych przed sądami wojskowymi przestępstw pospolitych, ze zmianami zawartymi w kodeksie karnym wojskowym.

§ 2. Do przestępstw pospolitych, popełnionych przez żołnierzy w czynnej służbie wojskowej, ma zastosowanie kodeks karny z 1932 r. oraz inne przepisy karne, obowiązujące w stolicy.

Art. 7. Odpowiedzialności karnej za przestępstwa urzędnicze ulega żołnierz, wykonywujący zleczone czynności w zakresie zarządu wojska lub marynarki wojennej.

Art. 8. Ściganie żołnierza za przestępstwo, przewidziane w art. 204 i 205 kodeksu karnego z 1932 r., popełnione względem żołnierza w czynnej służbie wojskowej, następuje z urzędu, bez wniosku pokrzywdzonego.

Zasady odpowiedzialności.

Art. 9. § 1. Nie podlega karze żołnierz, który dopuszcza się czynu, będącego wykonaniem rozkazu w sprawach służbowych.

§ 2. Przepis § 1 nie ma zastosowania, jeżeli:

- a) przestępstwo wynikało wskutek przekroczenia rozkazu, albo
- b) sprawca wiedział o tem, że rozkaz dotyczył czynu, stanowiącego zbrodnię lub występnek.

W powyższych przypadkach sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Art. 10. § 1. Nie podlega karze żołnierz, który działa w przypadku ostatecznej potrzeby, w celu wymuszenia niezbędnego posłuchu dla swego rozkazu, do którego wydania był uprawniony, a w szczególności, który w braku innych środków do utrzymania niezbędnego posłuchu, zmuszony był użyć broni przeciw podwładnemu, stawiającemu mu czynny opór.

§ 2. W razie przekroczenia tych granic, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Podżeganie i pomocnictwo.

Art. 11. § 1. Jeżeli przełożony nakłania podwładnego do popełnienia przestępstwa lub podwładnemu do popełnienia przestępstwa udziela pomocy, to choćby przestępstwa nie usiłowano dokonać, sąd nie może przełożonego uwolnić od kary.

§ 2. Podżegacza lub pomocnika do przestępstwa wojskowego, choćby przestępstwa nie usiłowano dokonać, sąd nie może uwolnić od kary.

Kary zasadnicze.

Art. 12. § 1. Zasadniczymi karami za przestępstwa wojskowe są:

- a) kara śmierci,

- b). więzienie,
- c). twierdza,
- d). areszt wojskowy.

§ 2. Jeżeli przestępstwo wojskowe popełniono z chęci zysku, sąd obok kary pozbawienia wolności wymierza grzywnę, chyba że skazanie na grzywnę nie byłoby celowe.

Art. 13. § 1. Kara twierdzy trwa najmniej 2 tygodnie, najwyżej 12 miesięcy.

§ 2. Karę twierdzy wymierza się w tygodniach i miesiącach.

3. Miesiące liczą się według czasu kalendarzowego, tydzień przyjmuje się za 7 dni.

Art. 14. Orzeka się następujące rodzaje aresztu wojskowego:

- a) areszt wojskowy zwykły,
- b) areszt wojskowy obostrzony.

Art. 15. § 1. Kara aresztu wojskowego trwa najmniej jeden dzień, najwyżej sześć tygodni.

§ 2. Karę aresztu wojskowego wymierza się w dniach i tygodniach. Tydzień przyjmuje się za 7 dni, dzień za 24 godziny.

Art. 16. Kary aresztu wojskowego obostrzonego nie stosuje się do oficerów w stopniu majora, równorzędnym lub wyższym.

Art. 17. W razie nieściągalności grzywny lub w razie, gdyby jej ściągnięcie narażało skazanego na ruinę majątkową, sąd nie zamienia grzywny na wykonywanie pracy, lecz zamienia grzywnę na areszt lub więzienie, wedle postanowień zawartych w kodeksie karnym z 1932 r.

Kary dodatkowe.

Art. 18. Prócz kar dodatkowych, przewidzianych w kodeksie karnym z 1932 r., sądy wojskowe stosują do żołnierzy następujące kary dodatkowe:

- a) wydalenie z wojska lub z marynarki wojennej,
- b) degradację,
- c) wydalenie z korpusu oficerskiego.

Art. 19. Wydalenie z wojska lub z marynarki wojennej obejmuje utratę stopnia wojskowego, rozwiązanie wojskowego stosunku służbowego, utratę orderów, odznaczeń i oznak zaszczytnych, oraz trwałą niezdolność do powtórnego wstąpienia do wojska i marynarki wojennej.

Art. 20. Degradacja obejmuje utratę posiadanego stopnia wojskowego i powrót do stopnia szeregowca.

Art. 21. Wydalenie z korpusu oficerskiego obejmuje utratę stopnia wojskowego i rozwiązanie wojskowego stosunku służbowego.

Art. 22. § 1. Wydalenie z wojska lub z marynarki wojennej sąd orzeka przy karze śmierci i więzienia dożywotniego, oraz przy karze więzienia powyżej 5 lat.

§ 2. Wydalenie z wojska lub z marynarki wojennej sąd może orzec przy karze więzienia powyżej 3 lat.

Art. 23. § 1. Degradację starszych szeregowców i podoficerów sąd orzeka:

- a) przy orzeczeniu utraty praw publicznych lub obywatelskich praw honorowych, albo zarządzeniu środka zabezpieczającego, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w art. 79, 80 i 85 kodeksu karnego z 1932 r.,
- b) przy karze pozbawienia wolności powyżej 1 roku,
- c) przy karze więzienia za występki popełnione z chęci zysku.

§ 2. W innych przypadkach skazania starszych szeregowców i podoficerów za zbrodnię, albo skazania za występki wojskowy, albo za występki popełnione z chęci zysku lub innych niskich pobudek, sąd może orzec degradację.

Art. 24. Przepisów art. 22 § 1 oraz art. 23 § 1

lit. b) nie stosuje się, gdy kara pozbawienia wolności przekracza czasokresy, przewidziane w tych przepisach, z powodu wymierzenia kary zastępczej.

Art. 25. § 1. Wydalenie z korpusu oficerskiego sąd orzeka w przypadkach, w których co do starszych szeregowców i podoficerów degradacja jest nakazana.

§ 2. Wydalenie z korpusu oficerskiego sąd może orzec w przypadkach, w których co do starszych szeregowców i podoficerów degradacja jest dopuszczalna.

Art. 26. § 1. Skazanie przez sąd powszechny żołnierza na karę, wymienioną w art. 22 § 1, pociąga za sobą z mocy samego prawa wydalenie z wojska lub z marynarki wojennej.

§ 2. Skazanie przez sąd powszechny żołnierza, posiadającego stopień starszego szeregowca lub podoficera, na karę, wymienioną w art. 23 § 1 lit. a), c) lub na karę więzienia powyżej 1 roku, pociąga za sobą z mocy samego prawa degradację.

§ 3. Skazanie przez sąd powszechny żołnierza, posiadającego stopień oficerski, na karę, wymienioną w art. 23 § 1 lit. a), c) lub na karę więzienia powyżej 1 roku, pociąga za sobą z mocy samego prawa wydalenie z korpusu oficerskiego.

Wymiar kary.

Art. 27. Prócz przypadków, przewidzianych w kodeksie karnym z 1932 r., sąd może wymierzyć karę wyższą o połowę od najwyższego ustawowego wymiaru kary, przepisanego za dane przestępstwo, nie przekraczając jednak ustawowej granicy danego rodzaju kary:

- a) przełożonemu, który wspólnie z podwładnym popełnił przestępstwo, albo był podżegaczem lub pomocnikiem w przestępstwie dokonanej lub usiłowanej przez podwładnego, albo
- b) jeżeli popełniono przestępstwo z nadużyciem

broni służbowej, uprawnień służbowych lub podczas pełnienia służby, albo

- c) jeżeli przestępstwo popełniono w obecności zbiegowiska publicznego, albo
- d) jeżeli przestępstwo przeciwko niemu popełniono na szkodę przełożonego, towarzysza broni, albo kwaterodawcy lub jego domowników, albo też jeżeli przestępstwo dotyczyło mienia, dostępnego lub powierzonego sprawcy z powodu służby lub stosunku służbowego.

Art. 28. § 1. Jeżeli kodeks karny wojskowy daje sądowi możliwość wyboru między karą więzienia a karą twierdzy, albo między karą więzienia, karą twierdzy a karą aresztu wojskowego, nie można wymierzyć kary twierdzy ani aresztu wojskowego, gdy przestępstwo wynikło z niskich pobudek.

§ 2. Jeżeli ustawa daje sądowi możliwość wyboru między karą pozbawienia wolności a grzywną, nie można wymierzyć kary grzywny, gdy przestępstwem naruszono wojskowy obowiązek służbowy.

Art. 29. Przy stosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary za przestępstwo wojskowe sąd:

- a) nie może zamiast więzienia wymierzyć kary aresztu, wymierza natomiast karę twierdzy lub aresztu wojskowego,
- b) zamiast kary twierdzy wymierza areszt wojskowy.

Art. 30. § 1. Przy wymierzaniu kary łącznej w razie skazania na karę więzienia i twierdzy, wymierza się łączną karę więzienia, przyczem 2 dni więzienia odpowiadają 3 dniom twierdzy, rok przyjmuje się za 12 miesięcy, miesiąc za 30 dni.

§ 2. W razie skazania na karę aresztu i twierdzy, wymierza się łączną karę aresztu, przyczem 1 dzień twierdzy odpowiada 1 dniowi aresztu.

§ 3. W razie skazania na karę więzienia i aresztu

wojskowego, wymierza się łączną karę więzienia, przy czem 3 dni aresztu wojskowego zwykłego odpowiada 2 dniom więzienia, 3 dni aresztu wojskowego obostrzonego odpowiada 4 dniom więzienia.

§ 4. W razie skazania na karę twierdzy i aresztu wojskowego, wymierza się łączną karę twierdzy, przy czem 1 dzień aresztu wojskowego zwykłego odpowiada 1 dniowi twierdzy, 1 dzień aresztu wojskowego obostrzonego — 2 dniom twierdzy.

§ 5. W razie skazania na karę aresztu i aresztu wojskowego, wymierza się łączną karę aresztu, przy czem 1 dzień aresztu wojskowego zwykłego odpowiada 1 dniowi aresztu, 1 dzień aresztu wojskowego obostrzonego — 2 dniom aresztu.

§ 6. W razie skazania na kary aresztu wojskowego różnego rodzaju, wymierza się łączną karę aresztu wojskowego obostrzonego, przy czem 1 dzień aresztu wojskowego obostrzonego odpowiada 2 dniom aresztu wojskowego zwykłego.

Art. 31. Warunkowego zawieszenia wykonania kary nie stosuje się przy karze za przestępstwo wojskowe, oraz przy karze za przestępstwo pospolite, którem naruszono wojskowy obowiązek służbowy.

R o z d z i a ł IV.

Karanie dyscyplinarne.

Art. 32. Zamiast kary zagrożonej, może być wymierzona, z pominięciem postępowania sądowego, kara dyscyplinarna, przewidziana w wojskowych przepisach dyscyplinarnych:

- a) w przypadkach mniejszej wagi — za występki wojskowe zagrożone, jako najniższą karą, aresztem wojskowym i za występki pospolite zagrożone, jako najniższą karą — zależnie od wyboru sądu — aresztem do lat 2 lub grzywną

albo zagrożone karą aresztu nie wyższą niż 6 miesięcy, albo też grzywną,

- b) za wykroczenia, które prócz kary zasadniczej nie są zagrożone karą dodatkową.

R o z d z i a ł V.

Wyjaśnienie wyrażeń ustawowych.

Art. 33. § 1. Osoby obowiązane do służby pomocniczej, wojskowej służby kolejowej, służby wojskowej w pocztach, radjotelegrafach, telegrafach i telefonach wojskowych, wojskowej służby drogowej lub wojskowej służby żeglugi śródlądowej, uważa się za obowiązanych do służby wojskowej, a osoby spełniające powyższy obowiązek — za żołnierzy w czynnej służbie wojskowej.

§ 2. Za żołnierzy w czynnej służbie wojskowej uważa się również żołnierzy w stanie nieczynnym.

§ 3. Oficerów kontraktowych i oficerów czasu wojny uważa się za żołnierzy w czynnej służbie wojskowej.

§ 4. Za żołnierzy uważa się, prócz żołnierzy w czynnej służbie wojskowej, osoby stanu urlopowanych, oraz wojskowych w stanie spoczynku.

§ 5. Przestępstwo jest wówczas popełnione wobec zebranych żołnierzy, gdy prócz przełożonego i sprawcy obecnych było przynajmniej trzech żołnierzy w czynnej służbie wojskowej.

§ 6. Przestępstwo jest wówczas popełnione pod bronią, gdy sprawca jest uzbrojony w celu pełnienia służby.

§ 7. Za popełniony w czasie wojny uważa się czyn, popełniony:

- a) w czasie pozostawiania wojska lub marynarki

wojennej w stanie mobilizacji ogólnej lub częściowej, — przyczem, w razie mobilizacji częściowej, za popełniony w czasie wojny uważa się czyn żołnierza, pełniącego służbę w jednostce objętej mobilizacją lub powołanego do służby w takiej jednostce, albo

- b) na obszarze, na którym wprowadzony został stan wojenny, przez czas trwania tego stanu, albo
- c) w czasie należenia do stanu faktycznego jednostki wojskowej, której podczas działania przestępnego, określonego w art. 64 lub podczas przedsięwzięcia wojennego dowodzący oficer służbowo ogłosił, że będą do niej stosowane przepisy o przestępstwach, popełnionych w czasie wojny, albo
- d) przez jeńców wojennych, którym przełożony nad nimi w miejscu ich pobytu oficer służbowo ogłosił, że będą do nich stosowane przepisy o przestępstwach, popełnionych w czasie wojny.

§ 8. W obliczu nieprzyjaciela znajduje się jednostka wojskowa lub statek powietrzny od chwili spotkania się lub gotowości do spotkania się z nieprzyjacielem.

§ 9. Za wartość wojskową uważa się każdego żołnierza, przeznaczonego do służby wartowniczej lub wojskowej służby bezpieczeństwa, w czasie, gdy tę służbę pełni.

§ 10. Okręt jest to każdy statek należący do marynarki wojennej, na którym znajduje się dowódca wojskowy i załoga.

§ 11. Marynarka wojenna i flota odpowiada pojęciu wojska, okręt — jednostce wojskowej.

CZĘŚĆ SZCZEGÓLNA.

R o z d z i a ł VI.

**Przestępstwa przeciwko obowiązkowi wierności
żołnierskiej.**

Art. 34. Żołnierz, który przechodzi do nieprzyjaciela,

podlega karze śmierci.

Art. 35. Dowódca miejsca umocnionego, który oddaje je nieprzyjacielowi, nie wyczerpawszy przedtem wszystkich środków obrony,

podlega karze śmierci .

Art. 36. Dowódca, który oddaje nieprzyjacielowi okręt, statek powietrzny lub ich załogę, nie uczyniwszy przedtem wszystkiego, czego w celu uniknięcia oddania obowiązek od niego wymaga,

podlega karze śmierci.

Art. 37. § 1. Dowódca, który nie wyczerpawszy stojących do jego rozporządzenia środków obrony, powierzone mu stanowisko opuszcza lub oddaje nieprzyjacielowi, albo który poddaje się i spowoduje tem złożenie broni przez podwładne mu wojska, nie uczyniwszy przedtem wszystkiego, czego obowiązek od niego wymaga,

podlega karze śmierci.

§ 2. W przypadkach mniejszej wagi sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Art. 38. Żołnierz, który w czasie wojny narusza obowiązek służbowy i tem spowoduje, że przedsięwzięcia nieprzyjacielskie doznały poparcia, albo że dla przedsięwzięć siły zbrojnej polskiej lub sprzymierzonej powstało niebezpieczeństwo lub szkoda,

podlega karze więzienia do lat 10.

Art. 39. Żołnierz, który z tchórzostwa ucieka z po-

la walki oraz pobudza do ucieczki towarzyszy broni,
podlega karze śmierci.

Art. 40. § 1. Żołnierz, który z tchórzostwa — w walce, w czasie wymarszu do walki lub w odwrocie skrycie pozostaje poza swą jednostką, ucieka, porzuca broń służbową lub inny przedmiot potrzebny do walki, albo czyni je niezdatnymi do użycia,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5, lub dożywotnio, albo karze śmierci.

§ 2. W przypadkach mniejszej wagi sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Art. 41. § 1. Żołnierz, który z tchórzostwa w obliczu nieprzyjaciela udaje rannego lub cierpiącego, albo wprawia się w stan, czyniący go niezdolnym do pełnienia służby i przez to uchyla się od walki lub od innej czynności służbowej, połączonej z niebezpieczeństwem, podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 lub dożywotnio, albo karze śmierci.

§ 2. W przypadkach mniejszej wagi sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Art. 42. Jeżeli sprawca po spełnieniu przestępstwa, określonego w art. 40 lub 41, złożył wybitne dowody odwagi, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet od kary uwolnić.

R o z d z i a ł VII.

Przestępstwa przeciwko obowiązkowi wojskowemu.

Art. 43. § 1. Żołnierz, który wbrew swemu obowiązkowi wojskowemu opuszcza swą jednostkę lub swe stanowisko służbowe, albo poza nią pozostaje,

podlega karze więzienia do lat 2 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

§ 2. Jeżeli tego przestępstwa dopuszczono się w czasie wojny, sprawca

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

Art. 44. § 1. Żołnierz, który nie zamelduje się natychmiast po powrocie z niewoli w jednej z jednostek, podlega karze więzienia do lat 2 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

§ 2. Tej samej karze podlega żołnierz, pełniący służbę w marynarce wojennej, który rozłączywszy się poza obrębem wód ojczystych z okrętem, nie stawi się natychmiast na ten lub inny polski okręt, albo w najbliższym konsulacie polskim.

§ 3. Jeżeli przestępstwa, określonego w § 1 lub 2 dopuszczono się w czasie wojny, sprawca podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

Art. 45. § 1. Kto, będąc obowiązany do służby wojskowej, nie czyni zadość powołaniu lub publicznemu wezwaniu do tej służby w terminie oznaczonym, podlega karze więzienia do lat 2 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

§ 2. Jeżeli tego przestępstwa dopuszczono się w czasie wojny, sprawca podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy albo karze aresztu wojskowego.

§ 3. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze twierdzy do 6 miesięcy lub aresztu wojskowego.

Art. 46. § 1. Kto dopuszcza się przestępstwa określonego w art. 43 § 1, 2 lub 45 § 1 w celu trwałego uchylenia się od obowiązku wojskowego, albo jeżeli nieobecność w jednostce trwała dłużej niż 6 miesięcy, podlega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Jeżeli tego przestępstwa dopuszczono się w czasie wojny, sprawca podlega karze więzienia na czas nie krótszy od 1 roku.

Art. 47. § 1. Jeżeli dwie lub więcej osób zjawia się i wspólnie dopuszcza się przestępstwa, określonego w art. 46 § 1, każda z nich

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od 1 roku.

§ 2. Jeżeli tego przestępstwa dopuszczono się w czasie wojny, każdy ze sprawców

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 3 lub dożywotnio, albo karze śmierci.

Art. 48. Żołnierz, który dopuszcza się przestępstwa określonego w art. 46 lub 47, w obliczu nieprzyjaciela, podlega karze śmierci.

Art. 49. Jeżeli sprawca przestępstwa, określonego w art. 46, 47 lub 48, dobrowolnie powrócił, a nieobecność jego trwała nie dłużej niż 6 tygodni, w czasie wojny nie dłużej niż 7 dni, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Art. 50. Żołnierz, który mając wiarogodną wiadomość o zamiarze popełnienia przestępstwa, określonego w art. 46, 47 lub 48, w czasie, kiedy udaremnienie jego było jeszcze możliwe, zaniecha o tem donieść władzy wojskowej, a przestępstwo zostało popełnione,

podlega karze więzienia do 1 roku lub twierdzy albo karze aresztu wojskowego.

Art. 51. § 1. Żołnierz, który powoduje lub dopuszcza, by kto inny spowodował u niego uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia, czyniący go zupełnie lub częściowo niezdolnym do spełniania obowiązku wojskowego,

podlega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Jeżeli tego przestępstwa dopuszczono się w czasie wojny, sprawca

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 3 lub dożywotnio, albo karze śmierci.

Art. 52. § 1. Żołnierz, który w celu zupełnego lub

częściowego uchylenia się od obowiązku wojskowego użyje środka, obliczonego na wprowadzenie w błąd,
podlega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli tego przestępstwa dopuszczono się w czasie wojny, sprawca
podlega karze więzienia do lat 10.

R o z d z i a ł VIII.

Przestępstwa przeciwko karności.

Art. 53. § 1. Żołnierz, który podczas lub z powodu pełnienia obowiązków służbowych przez przełożonego narusza należną mu cześć przez głośnie uskarżania się lub w inny sposób,

podlega karze twierdzy do 6 miesięcy lub aresztu wojskowego.

§ 2. Jeżeli tego przestępstwa dopuszczono się pod bronią lub wobec zebranych żołnierzy, albo zapomocą pogroźek, sprawca

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

Art. 54. § 1. Żołnierz, który znieważa przełożonego lub starszego w stopniu służbowym podczas lub z powodu pełnienia przez nich obowiązków służbowych,

podlega karze więzienia do lat 5 lub twierdzy.

§ 2. W innych przypadkach obrazy lub zniesławienia przełożonego lub starszego w stopniu służbowym, sprawca

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

§ 3. Zniesławienie w przypadku § 2 jest niekaralne, jeżeli zarzut był prawdziwy, a podniesiony został w obronie uzasadnionego interesu publicznego lub prywatnego, własnego lub cudzego. Dowód prawdy jest jednak niedopuszczalny, jeżeli zarzut uczyniony został publicznie, a dotyczył życia prywatnego lub rodzinnego.

§ 4. Za obrazę uważa się poniżenie godności osobistej przełożonego lub starszego w stopniu służbowym w jego obecności albo w obecności innej osoby, albo też w taki sposób, że obraza może do niego dotrzeć.

Art. 55. § 1. Żołnierz, który czynnie targnie się na przełożonego, podlega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Jeżeli tego przestępstwa dopuszczono się w służbie, wobec zebranych żołnierzy lub pod bronią, albo z bronią lub innym niebezpiecznym narzędziem, albo też jeżeli z tego przestępstwa wynikło uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia przełożonego, sprawca podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 2.

§ 3. Jeżeli przestępstwa, określonego w § 1, dopuszczono się w obliczu nieprzyjaciela w okolicznościach w § 2 podanych, albo jeżeli z czynnego tagnięcia na przełożonego wynikła jego śmierć, sprawca

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 lub dożywotnio, albo karze śmierci.

Art. 56. § 1. Żołnierz, który dopuszcza się czynnej napaści na starszego w stopniu służbowym, podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy.

§ 2. Jeżeli tego przestępstwa dopuszczono się podczas lub z powodu pełnienia obowiązków służbowych przez starszego w stopniu służbowym, sprawca podlega karze więzienia do lat 5.

Art. 57. § 1. Żołnierz, który z powodów służbowych wyzywa na pojedynek przełożonego lub starszego w stopniu służbowym,

podlega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Tej samej karze podlega przełożony, lub starszy w stopniu służbowym, który na takie wezwanie stanie do pojedynku.

Art. 58. § 1. Żołnierz, który nie wykona rozkazu w sprawach służbowych, zmieni go lub przekroczy,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy albo karze aresztu wojskowego.

§ 2. Jeżeli z przestępstwa tego wynika znaczna szkoda lub niebezpieczeństwo takiej szkody, sprawca podlega karze więzienia.

Art. 59. § 1. Żołnierz, który odmawia wyraźnie wykonania rozkazu w sprawach służbowych lub swoje nieposłuszeństwo wyraża przez inne działania, albo wzywa przełożonego do wytłumaczenia się co do wydanego rozkazu służbowego, albo też mimo powtórzenia rozkazu w sprawach służbowych trwa w nieposłuszeństwie.

podlega karze więzienia do lat 5 lub twierdzy.

§ 2. Jeżeli tego przestępstwa dopuszczono się pod bronią, albo wbrew rozkazowi stawania pod broń, albo wobec zebranych żołnierzy, albo w czasie wojny, sprawca

podlega karze więzienia do lat 10.

§ 3. Jeżeli przestępstwa, określonego w § 1, dopuszczono się w obliczu nieprzyjaciela w okolicznościach, w § 2 podanych, sprawca

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 lub dożywotnio, albo karze śmierci.

W przypadkach mniejszej wagi sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Art. 60. § 1. Żołnierz, który używa przemocy lub groźby w celu przeszkodzenia przełożonemu w wykonaniu rozkazu w sprawach służbowych, albo w celu zmuszenia go do przedsięwzięcia lub zaniechania czynności służbowej,

podlega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Tej samej karze podlega żołnierz, który dopuszcza się tego czynu względem żołnierzy, wysłanych na rozkaz lub wezwanych do pomocy przełożonemu.

§ 3. Jeżeli przestępstwa, określonego w § 1 lub 2, dopuszczono się w czasie wojny, sprawca

podlega karze więzienia do lat 10.

Art. 61. Jeżeli przestępstwo, określone w art. 54 § 1, 55, 56, 59, 60, zostało popełnione w rozdrażnieniu, a było bezpośrednio wywołane zachowaniem się przełożonego niezgodnym z przepisami lub przekroczeniem przez niego władzy służbowej, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Art. 62. § 1. Jeżeli dwu lub więcej żołnierzy zma-
wia się do wspólnego popełnienia przestępstwa, okre-
ślonego w art. 55, 59, 60, każdy z nich podlega karze
wedle przepisu, odnoszącego się do czynu, którego
spełnienia zmowa dotyczy.

§ 2. Nie podlega karze, kto wzięwszy udział
w tem przestępstwie, doniesie o niem władzy wojskowej,
gdy ta nie ma jeszcze o przestępstwie wiadomości i gdy
zamierzonemu czynowi można jeszcze zapobiec. Z bez-
karności nie korzysta, kto doprowadził do przestępstwa.

Art. 63. Żołnierz, który otrzyma wiarogodną wia-
domość o przestępstwie, określonym w art. 62, w cza-
sie, gdy można jeszcze zapobiec zamierzonemu czynowi
i zaniecha donieść o nim w porę władzy wojskowej,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, al-
bo karze aresztu wojskowego.

Art. 64. § 1. Jeżeli dwu lub więcej żołnierzy sku-
pia się i wspólnymi siłami dopuszcza się przestępstwa,
określonego w art. 55, 59, 60, każdy z nich

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od
lat 3.

§ 2. Jeżeli tego przestępstwa dopuszczono się
w czasie wojny, przywódcy oraz podlegacze, tudzież
każdy ze sprawców, który dopuścił się czynnej napaści
na przełożonego,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat
5 lub dożywotnio, albo karze śmierci.

§ 3. Jeżeli tego przestępstwa dopuszczono się w
obliczu nieprzyjaciela, każdy ze sprawców

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 10 lub dożywotnio, albo karze śmierci.

Art. 65. § 1. Żołnierz, który biorąc udział w przestępstwie, określonym w art. 64, powraca do posłuszeństwa, a nie doszło do czynnej napaści na przełożonego, jeżeli nie jest podżegaczem lub przywódcą,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

§ 2. Jeżeli wszyscy biorący udział w przestępstwie, określonym w art. 64, powrócą do posłuszeństwa, a nie doszło do czynnej napaści na przełożonego, sąd może do podżegacza lub przywódcy zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Art. 66. Narówni z przywódcą podlega karze biorący udział w przestępstwie, określonym w art. 64, który:

- 1) osobiście wezwany przez przełożonego do posłuszeństwa, odmówi go wyraźnie słowem lub czynem, albo
- 2) popiera przestępstwo zapomocą nadużycia haśle lub sygnałów wojskowych, albo
- 3) posiada najwyższy stopień służbowy wśród biorących udział w tem przestępstwie.

Art. 67. § 1. Żołnierz, który wywołuje wśród innych żołnierzy niezadowolenie ze służby,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

§ 2. Jeżeli tego przestępstwa dopuszczono się w czasie wojny, sprawca

podlega karze więzienia do lat 5 lub twierdzy.

Art. 68. § 1. Żołnierz, który urządza zebrania żołnierzy dla narady nad sprawami lub instytucjami wojskowymi, albo który zbiera podpisy w celu wspólnego przedstawienia lub zażalenia odnośnie do tychże spraw lub instytucyj,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

§ 2. Żołnierz, który bierze udział w takim zebraniu, przedstawieniu lub zażaleniu,

podlega karze twierdzy lub aresztu wojskowego.

Art. 69. Żołnierz, który na pytanie przełożonego w sprawach służbowych odpowie nieprawdę,

podlega karze aresztu wojskowego.

Art. 70. Żołnierz, który dopuszcza się przestępstwa, określonego w art. 54 § 1, 55, 59 lub 60, względem warty wojskowej,

podlega karze takiej, jak za czyn, spełniony przeciw przełożonemu.

Art. 71. Karom, przewidzianym w rozdziale niniejszym, podlegają również żołnierze, nie wymienieni w art. 3 § 1, jeżeli dopuszczają się przestępstwa, określonego w tym rozdziale, w stosunku służbowym z przełożonym lub w mundurze wojskowym.

R o z d z i a ł IX.

Przekroczenia władzy.

Art. 72. Żołnierz, który używa władzy służbowej w stosunku do podwładnego do rozkazów lub żądań, niepozostających w żadnym związku ze służbą lub dla celów prywatnych, albo który żąda od podwładnego podarunków, pożycza od niego bez uprzedniej wiedzy wspólnego przełożonego pieniądze lub przyjmuje podarunki, albo też skłania podwładnego zapomocą swego stanowiska służbowego do zobowiązań dlań niekorzystnych lub mogących wywierać wpływ szkodliwy na wzajemny stosunek służbowy,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

Art. 73. Żołnierz, który powstrzymuje podwładnego od wniesienia lub popierania zażalenia, albo udarcem-

nia przepisowo wniesione zażalenie, które ma on obowiązek dalej przedstawić lub zbadać,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

Art. 74. Żołnierz, który przekracza swój zakres prawa karania, albo wymierza niezasłużone lub niedozwolone kary,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy.

Art. 75. Żołnierz, który bez upoważnienia podejmuje czynność, którą można podjąć tylko z mocy prawa rozkazywania lub karania,

podlega karze twierdzy lub aresztu wojskowego.

Art. 76. Żołnierz, który obraża godność osobistą podwładnego lub młodszego w stopniu służbowym, albo obchodzi się z nim niezgodnie z przepisami,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy albo karze aresztu wojskowego.

Art. 77. § 1. Żołnierz, który zniesławia podwładnego lub młodszego w stopniu służbowym, jeżeli zarzut był nieprawdziwy lub dotyczył okoliczności życia prywatnego lub rodzinnego,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

§ 2. Niema przestępstwa, jeżeli czyn polega na ujawnieniu okoliczności życia prywatnego lub rodzinnego w interesie służby wojskowej.

Art. 78. § 1. Żołnierz, który uderza podwładnego lub młodszego w stopniu służbowym, albo w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy.

§ 2. Jeżeli przestępstwo polega na znęcaniu się nad podwładnym, sprawca

podlega karze więzienia do lat 5 lub twierdzy.

§ 3. Jeżeli z przestępstwa, określonego w § 1, wynikło uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć podwładnego, sprawca

podlega karze twierdzy na czas nie krótszy od miesiący 3 lub więzienia.

Art. 79. Jeżeli warta wojskowa dopuszcza się przestępstwa, określonego w art. 72, 73, 75—78,

podlega karze takiej, jakiejby uległ przełożony za spełnienie tego czynu.

Art. 80. Karom, przewidzianym w art. 73, 75—78, podlegają również żołnierze, nie wymienieni w art. 3 § 1, jeżeli dopuszczają się przestępstwa, określonego w tych artykułach, w mundurze wojskowym, w przypadkach, w których przysługują im prawa przełożonego.

R o z d z i a ł X.

Przestępstwa przeciw szczególnym obowiązkom służbowym.

Art. 81. § 1. Żołnierz, który jako dowódca warty wojskowej lub jednostki przeznaczonej do wykonywania pewnego zlecenia, albo jako rozprawdzający lub wartownik wprawia się w stan, czyniący go niezdolnym do pełnienia służby, albo stanowisko lub posterunek opuści, albo wogóle postępuje wbrew danym mu przepisom o tej służbie,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

§ 2. Jeżeli z tego przestępstwa wynikła znaczna szkoda lub niebezpieczeństwo takiej szkody, sprawca podlega karze więzienia do lat 10.

§ 3. Jeżeli przestępstwa, określonego w § 1, dopuszczono się w obliczu nieprzyjaciela, a z przestępstwa wynikła znaczna szkoda lub niebezpieczeństwo takiej szkody, sprawca

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5, dożywotnio lub karze śmierci.

Art. 82. § 1. Żołnierz, który jako dowódca warty wojskowej lub jednostki, przeznaczonej do wykonywa-

nia pewnego zlecenia, albo jako wartownik dopuszcza do spełnienia przestępstwa, któremu mógł i był służbowo obowiązany przeszkodzić,

podlega takiej karze, jak gdyby sam spełnił to przestępstwo.

§ 2. Jeżeli za takie przestępstwo sąd miałby wymierzyć karę aresztu, albo karę grzywny, wówczas stosuje zamiast aresztu powyżej 1 roku więzienie w takim samym wymiarze, zamiast innej kary aresztu lub grzywny — karę twierdzy lub aresztu wojskowego. Niezależnie od tej kary, w warunkach art. 12 § 2, wymierza sąd również grzywnę.

Art. 83. Żołnierz, który za czyn stanowiący naruszenie obowiązku służbowego albo w związku z pełnieniem obowiązku służbowego przyjmuje dla siebie lub innej osoby korzyść majątkową lub osobistą lub ich obietnicę, albo też takiej korzyści żąda,
podlega karze więzienia do lat 10.

Art. 84. § 1. Żołnierz, który dopuszcza do ucieczki aresztowanego, powierzonego jego dozorowi, konwojowi lub straży lub uwolnienie aresztowanego skutecznia,

podlega karze więzienia do lat 5 lub twierdzy.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,

podlega karze twierdzy lub aresztu wojskowego.

Art. 85. § 1. Żołnierz, który wbrew swemu obowiązkowi nie dokona aresztowania,

podlega karze więzienia do lat 5 lub twierdzy.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,

podlega karze twierdzy lub aresztu wojskowego.

Art. 86. Żołnierz, który wystawia nieprawdziwe poświadczenie służbowe, albo zdaje niezgodne z prawdą raporty, meldunki lub sprawozdania służbowe, albo je dalej przedkłada,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

Art. 87. Żołnierz, który narusza obowiązek służbowy z obawy przed osobistym niebezpieczeństwem, podlega karze więzienia do lat 2 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

Art. 88. Żołnierz, który narusza obowiązek dozoru nad podwładnymi, podlega karze twierdzy lub aresztu wojskowego.

Art. 89. Żołnierz, który zaniecha obowiązkowego doniesienia lub ścigania przestępstw swoich podwładnych,

podlega karze twierdzy lub aresztu wojskowego.

Art. 90. Żołnierz, który lekkomyślnie lub przez niedbalstwo w pełnieniu służby powoduje znaczne uszkodzenie okrętu, statku powietrznego, albo innego przedmiotu służbowego lub ich przynależności,

podlega karze więzienia do lat 2 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

Art. 91. Żołnierz, który porzuca przedmiot służbowy powierzony mu do użytku służbowego,

podlega karze twierdzy do 6 miesięcy lub aresztu wojskowego.

R o z d z i a ł X I.

Przestępstwa przeciwko porządkowi wojskowemu.

Art. 92. Żołnierz, który opuszcza wartę lub swe miejsce przy jednostce, przeznaczonej do wykonania pewnego zlecenia,

podlega karze twierdzy lub aresztu wojskowego.

Art. 93. § 1. Żołnierz, który przez nieostrożne obchodzenie się ze służbową bronią lub amunicją uszkadza człowieka na ciele,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

§ 2. Jeżeli z tego przestępstwa wynika śmierć człowieka, sprawca

podlega karze więzienia do lat 5.

Art. 94. Żołnierz, który używa broni służbowej wbrew przepisom zezwalającym na użycie broni służbowej,

podlega karze więzienia do lat 2 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

Art. 95. Żołnierz, który zawiera małżeństwo bez wymaganego zezwolenia władzy wojskowej,

podlega karze twierdzy do 6 miesięcy lub aresztu wojskowego.

Art. 96. Żołnierz, który w służbie lub po wyznaczeniu do służby wprawia się w stan, czyniący go niezdolnym do pełnienia obowiązków służbowych,

podlega karze więzienia do lat 2 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

Art. 97. § 1. Żołnierz, który wnosi zażalenie, oparte na nieprawdziwych twierdzeniach,

podlega karze więzienia do lat 2 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,

podlega karze aresztu wojskowego.

Art. 98. Żołnierz aresztowany, który się sam uwalnia,

podlega karze więzienia do lat 2 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

Art. 99. Oficer, odbywający karę aresztu wojskowego zwykłego lub karę dyscyplinarną aresztu domowego, który nie stosuje się do przepisanej sposobu odbywania tego aresztu,

podlega karze więzienia do lat 2 lub twierdzy.

R o z d z i a ł XII.

Przestępstwa w polu przeciwko ludności i mieniu.

Art. 100. § 1. Żołnierz, który w polu, bez pozwo-

lenia zabiera jako zdobycz rzeczy, ulegające prawu zdobyczy,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

§ 2. Tej samej karze podlega żołnierz, który przywłaszcza sobie zdobycz prawnie zabraną.

Art. 101. § 1. Żołnierz, który w polu, korzystając z popłochu wojennego lub nadużywając swej przewagi wojskowej, z chęci zysku:

- a) zabiera lub wymusza rzeczy należące do ludności, albo
- b) nakłada kontrybucję wojenną lub przymusowe świadczenia, albo
- c) przekracza miarę poruczonych mu rekwizycji, podlega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Jeżeli przestępstwa tego dopuszczono się przez użycie przemocy lub groźby natychmiastowego gwałtu, sprawca

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od 1 roku.

§ 3. Niema przestępstwa, jeżeli przywłaszczenie obejmuje tylko środki żywnościowe i lecznicze, przedmioty, służące do ubrania, środki opałowe, furażowe lub przewozowe i jeżeli odpowiada ono istniejącej potrzebie.

Art. 102. Żołnierz, który w polu złośliwie lub swawolnie pustoszy lub niszczy cudze mienie,

podlega karze więzienia do lat 3 lub twierdzy, albo karze aresztu wojskowego.

Art. 103. Żołnierz, który na placu boju ograbia zwłoki poległych żołnierzy polskich lub sprzymierzonych, albo który w polu — odbiera lub wymusza jakikolwiek przedmiot od chorego lub rannego żołnierza, albo od jeńca wojennego powierzonego jego straży, podlega karze więzienia.

Art. 104. § 1. Żołnierz, który w polu, odłączywszy się od swej jednostki uciska ludność,
podlega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli tego przestępstwa dopuściło się dwu lub więcej żołnierzy, którzy zmówili się w celu ciągłego uciskania ludności, każdy z nich
podlega karze więzienia na czas nie krótszy od 1 roku.

R o z d z i a ł XIII.

Przestępstwa wartowników cywilnych.

Art. 105. Karom, przewidzianym w art. 81, 82, 92, podlega również ten, kto pełniąc na zasadzie stosunku służbowego lub umownego czynności wartownicze w poszczególnych działach administracji wojskowej lub w wojskowych przedsiębiorstwach skomercjalizowanych, dopuszcza się, w czasie trwania takiego stosunku, działania, określonego w powyższych artykułach.

R o z d z i a ł XIV.

Przestępstwa jeńców wojennych.

Art. 106. Jeniec wojenny, który ucieka, łamiąc słowo honoru, albo pozostawiony na wolności na słowo honoru pod oznaczonymi warunkami, nie dotrzymuje ich,

podlega karze więzienia.

Art. 107. Jeniec wojenny, zwolniony na słowo honoru i znowu wzięty przez wojska polskie lub sprzymierzone do niewoli na polu walki,
podlega karze śmierci.

Art. 108. Karom, przewidzianym w rozdziale VIII, podlegają jeńcy wojenni, jeżeli dopuszczają się działania, określonego w tym rozdziale, w czasie pozostawiania pod nadzorem wojskowym.

Art. 109. § 1. Do jeńców wojennych nie stosuje się kar dodatkowych wymienionych w art. 18.

§ 2. Rodzaje kary aresztu wojskowego stosuje się do jeńców wojennych, uwzględniając ich stopnie wojskowe.

R o z d z i a ł XV.

Przepisy końcowe.

Art. 110. Wykonanie kodeksu karnego wojskowego porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 111. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1933 r. równocześnie z przepisami wprowadzającymi kodeks karny wojskowy.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 21. października 1932 r. Nr. 91 Dz. U. R. P.
poz. 766.

PRZEPISY WPROWADZAJĄCE KODEKS KARNY WOJSKOWY.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17. marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. § 1. Z dniem wejścia w życie kodeksu karnego wojskowego z dnia 21. października 1932 r. tracą moc obowiązującą przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. marca 1928 r. w sprawie kodeksu karnego wojskowego (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 328), jeżeli przepisy dalsze nie stanowią inaczej.

§ 2. Jeżeli rozporządzenie niniejsze mówi bez bliższego oznaczenia o kodeksie karnym wojskowym, należy przez to rozumieć kodeks karny wojskowy z dnia 21. października 1932 r., jeżeli zaś mówi o kodeksie karnym, należy przez to rozumieć kodeks karny z dnia 11. lipca 1932 r.

Art. 2. Pozostają w mocy przepisy art. 152 ustęp I. pkt. 1) i 2), art. 153 ustęp VI, VII i VIII, art. 154 ust. I, art. 155 i art. 156 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. marca 1928 r. w sprawie kodeksu karnego wojskowego (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 328).

Art. 3. Jeżeli dotychczasowe przepisy ustawowe powołują przepisy karne kodeksu karnego wojskowego z dnia 22. marca 1928 r., należy stosować odpowiedni przepis karny kodeksu karnego wojskowego.

Art. 4. § 1. W razie zbiegu wykroczeń z innymi przestępstwami, stosuje się przepisy art. 31—36 kodeksu karnego.

§ 2. Odpowiedzialności karnej za wykroczenia, popełnione zagranicą, ulegają żołnierze w czynnej służbie wojskowej, niezależnie od przepisów, obowiązujących w miejscu popełnienia wykroczenia.

Art. 5. Karę śmierci, wymierzoną przez sąd wojskowy, wykonuje wojsko — przez rozstrzelanie.

Art. 6. § 1. Kary co do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej wykonywują władze wojskowe bez względu na to, kiedy przestępstwo popełniono lub karę orzeczono.

§ 2. Wykonanie kary pozbawienia wolności, prócz kary aresztu wojskowego, oraz wykonanie kary grzywny przechodzi na władze cywilne w przypadkach:

- a) rozwiązania stosunku służby czynnej, z wyjątkiem przeniesienia w stan nieczynny, albo
- b) skazania na karę wydalenia z wojska lub z marynarki wojennej, albo wydalenia z korpusu oficerskiego, albo też
- c) rozwiązania z innego powodu wojskowego stosunku służbowego.

§ 3. Władze cywilne wykonywują karę twierdzy tak, jak karę aresztu.

§ 4. Minister Spraw Wojskowych może zezwolić na wykonanie kary pozbawienia wolności co do żołnierza w stanie spoczynku przez władze wojskowe.

Art. 7. Sposób wykonywania kar pozbawienia wolności w zakładach wojskowych określa regulamin, wydany przez Ministra Spraw Wojskowych.

Art. 8. § 1. Areszt wojskowy zwykły odbywają oficerowie w swem mieszkaniu (kajucie). Podczas odbywania tego aresztu nie wolno oficerowi opuszczać mieszkania (kajuty), ani przyjmować odwiedzin. Inne osoby odbywają areszt wojskowy zwykły pod zamknięciem.

§ 2. Areszt wojskowy obostrzony odbywają oficerowie pod zamknięciem, w odosobnieniu, w przeznaczonych do tego celu izbie (kajucie). Inne osoby odbywają areszt wojskowy obostrzony pod zamknięciem, w ten sposób, że skazany otrzymuje twarde łóżce, oraz, jako pożywienie, chleb i wodę. Obostrzenia te odpadają czwartego, ósmego i dwunastego dnia, następnie zaś co trzeci dzień.

Art. 9. Jeżeli stan zdrowia skazanego nie pozwala na odbywanie kary aresztu wojskowego obostrzonego, stosuje się areszt wojskowy zwykły. Czas trwania wymierzonej kary nie ulega wskutek tego przedłużenia.

Art. 10. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej określi, o ile wykonywanie kar aresztu wojskowego ulega zmianie, jeżeli kary te mają być wykonywane w czasie wojny, albo na okrętach lub innych statkach marynarki wojennej, pełniących służbę.

Art. 11. Kary dodatkowe wydalenia z wojska lub z marynarki wojennej, degradacji i wydalenia z korpusu oficerskiego wykonywa się przez ogłoszenie, w

sposób, określony rozkazem Ministra Spraw Wojskowych.

Art. 12. § 1. Warunkowe zwolnienie zarządza i odwołuje Minister Spraw Wojskowych. Uprawnienie to Minister Spraw Wojskowych może w całości lub częściowo przekazać właściwym dowódcom.

§ 2. W razie przekazania właściwym dowódcom uprawnień co do warunkowego zwolnienia, wydają oni postanowienia w tych sprawach po wysłuchaniu wniosku prokuratora wojskowego. Postanowienie nie ulega zażaleniu.

§ 3. Jeżeli właściwy dowódca nie zgadza się z wnioskiem prokuratora, stosuje się przepis ustępu 4 art. 101 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10-go maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 368).

§ 4. W razie odmowy warunkowego zwolnienia, skazany może zgłosić ponowną prośbę nie wcześniej, niż po upływie 6 miesięcy od daty odmownego załatwienia poprzedniej prośby.

Art. 13. § 1. Prośby skazanych o przywrócenie w myśl art. 53 kodeksu karnego utraconych praw, oraz zdolności do uzyskania utraconych praw (art. 45 i 46 kodeksu karnego), tudzież wnioski skazanych o zatarcie skazania rozpoznaje ten wojskowy sąd okręgowy, który wydał wyrok w pierwszej instancji lub w którego okręgu wojskowy sąd rejonowy wydał wyrok.

§ 2. Jeżeli orzekąco kilka sądów wojskowych, albo sąd wojskowy i sąd powszechny, właściwym jest ten sąd, w którym lub w którego okręgu zapadł wyrok ostatni.

§ 3. Przed wydaniem uchwały co do przywrócenia praw lub zatarcia skazania, wojskowy sąd okręgowy przeprowadza dochodzenia w celu zebrania informacji o zachowaniu się skazanego po wyroku.

§ 4. Wojskowy sąd okręgowy rozpoznaje prośby (wnioski) o przywrócenie praw lub o zatarcie skazania na posiedzeniu dyspozycyjnem.

§ 5. O przywróceniu praw lub o zatarciu skazania prokurator przy wojskowym sądzie okręgowym zawiadamia niezwłocznie władzę, prowadzącą rejestry karne.

§ 6. W przypadkach skazania przez sądy polowe, rozpoznaje prośby (wnioski) o przywrócenie praw lub o zatarcie skazania ten wojskowy sąd okręgowy, który przejął sprawę danego sądu polowego.

Art. 14. Przy stosowaniu kodeksu karnego wojskowego z dnia 22. marca 1928 r. w myśl art. 2 kodeksu karnego:

- a) zamiast kary ciężkiego więzienia lub więzienia zastępującego dom poprawy lub więzienia, albo zamiast kary twierdzy powyżej 1 roku, wymierza się karę więzienia,
- b) za przestępstwa, zagrożone karą twierdzy do 1 roku, wymierza się karę twierdzy,
- c) za przestępstwa, zagrożone karą aresztu wojskowego, wymierza się areszt wojskowy,
- d) można stosować art. 59 kodeksu karnego wraz z przepisami art. 29 kodeksu karnego wojskowego, jeżeli według kodeksu karnego wojskowego z dnia 22. marca 1928 r. złagodzenie kary mogło nastąpić.

Art. 15. § 1. Orzeczenia, przewidziane w art. 61, 62, 70, 71, 73 § 1 i 2, 76, 80 § 1, 83 § 1, 84 § 1 tudzież w art. 69 § 2, 79 i 82 § 1 kodeksu karnego, sąd zamieszcza w wyroku, który wydaje w danej sprawie.

§ 2. Orzeczenia, przewidziane w art. 63, 73 § 3, 75, 80 § 2, 81, 82 § 2, 83 § 2, 84 § 2 i 85 kodeksu karnego, wydaje ten sąd wojskowy, który w pierwszej instancji rozpoznawał sprawę, w formie uchwały, orze-

czenia przewidziane w art. 69 § 2, 79 i 82 § 1 kodeksu karnego — w formie uchwały, jeżeli sprawy nie ukończono wyrokiem, orzeczenie zaś przewidziane w art. 62 § 1 w formie uchwały, jeżeli nie znajduje się ono w wyroku.

Art. 16. W przypadkach, w których wedle przepisów kodeksu karnego lub kodeksu karnego wojskowego sąd może sprawcę od kary uwolnić, a postępowanie karne nie zostało umorzone, następuje uwolnienie od kary w formie wyroku uwalniającego.

Art. 17. W austriackiej ustawie postępowania karnego dla wspólnej siły zbrojnej z dnia 5. lipca 1912 r., zastosowanej w polskim sądownictwie wojskowym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10. maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 368) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Z pominięciem postępowania sądowego może w przypadkach, określonych w art. 32 kodeksu karnego wojskowego, nastąpić zamiast kary zagrożonej wymierzenie kary dyscyplinarnej, według obowiązujących przepisów dyscyplinarnych.

Wymierzenie kary dyscyplinarnej zamiast kary zagrożonej za przestępstwo ścigane jedynie na wniosek pokrzywdzonego, na wniosek jego władzy przełożonej lub z oskarżenia prywatnego, może nastąpić tylko za zgodą stawiającego wniosek lub oskarżyciela prywatnego.

Jeżeli za przestępstwo nastąpiło ukaranie dyscyplinarne mimo braku powyższej zgody, albo mimo braku warunków do dyscyplinarnego ukarania, określonych w art. 32 kodeksu karnego wojskowego, należy wszcząć postępowanie sądowe, o ile ściganie nie uległo przedawnieniu. W przypadku takim, w razie sądowego skazania, sąd, wymierzając karę pozbawienia wolności,

zalicza na jej poczet wykonaną karę dyscyplinarną areztu.

Jeżeli przestępstwo, za które wymierzenie kary dyscyplinarnej nie jest dopuszczalne, zbiega się z przestępstwem, za które wymierzenie kary dyscyplinarnej jest dopuszczalne, wówczas należy objąć je postępowaniem sądowym, o ile nie zarządzono jego wyłączenia".

2) Ustęp ostatni § 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„Przy przestępstwach ściganych na wniosek pokrzywdzonego lub jego władzy przełożonej, następuje, po postawieniu wniosku, ściganie z urzędu”.

3) Ustęp 1 § 88 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli oskarżenie ma za przedmiot zbrodnię, wówczas należy wyznaczyć oskarżonemu obrońcę z urzędu do rozprawy głównej i rozprawy przed Najwyższym Sądem Wojskowym, o ile sam nie chce wybrać sobie obrońcy (§ 89)”.

4) Ustęp 2 § 138 otrzymuje brzmienie następujące :

„Jeżeli czyn wedle § 2 nadaje się do ukarania dyscyplinarnego, karę wymierza właściwy dowódca na wniosek prokuratora wojskowego (oficera sądowego)”.

5) W ustępie 3 § 138 zamiast wyrazów: „przekroczenie dyscyplinarne” umieszcza się wyrazy: „przewinienie dyscyplinarne”.

6) Pkt. 3 ustępu 1 § 308 otrzymuje brzmienie następujące:

„na jaką karę oskarżonego skazano i ewentualnie jakie środki zabezpieczające zarządzono”.

7) Pkt. 5 ustępu 1 § 308 otrzymuje brzmienie następujące:

„jeżeli orzeczono grzywnę, — oznaczenie kary na wolności, która ma ją zastąpić w razie nieściągalności

grzywny lub w razie, gdyby jej ściągnięcie narażało skazanego na ruinę majątkową”.

8) Ustęp 2 § 310 otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie skazania, należy podać okoliczności, którymi sąd kierował się przy wymiarze kary”.

9) W pkt. 11 § 358 skreśla się słowa: „o ile wymiar ten zależy od okoliczności obciążających lub łagodzących, wymienionych wyraźnie w prawie karnem wojskowem”.

10) § 421 skreśla się.

Art. 18. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10. maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 368) wprowadza się następujące zmiany:

1) Art. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Właściwości sądów wojskowych za wszystkie przestępstwa podlegają:

- a) żołnierze w czynnej służbie wojskowej i w stanie nieczynnym — za przestępstwa, popełnione w czasie czynnej służby lub stanu nieczynnego;
- b) osoby, które przebywają przy jednostce zmobilizowanej lub będącej poza granicami Rzeczypospolitej na mocy jakiegokolwiek stosunku służbowego lub umownego, albo wogóle przy jednostce takiej znajdują się lub jej towarzyszą;
- c) osoby, wchodzące w skład załogi okrętu, należącego do marynarki wojennej, a znajdującego się w służbie lub wzięte w charakterze służbowym na pokład takiego okrętu;
- d) osoby, wchodzące w skład załogi statku wcielonego czasowo do marynarki wojennej w czasie mobilizacji lub wojny, albo wzięte w charakterze służbowym na pokład takiego statku;

e) jeńcy wojenni i zakładnicy — pozostający pod nadzorem wojskowym”.

) Art. 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„Właściwości sądów wojskowych podlegają również:

- a) osoby, nie czyniące zadość powołaniu lub publicznemu wezwaniu do służby wojskowej, za przestępstwa, przewidziane w art. 45, 46, 47 kodeksu karnego wojskowego;
- b) osoby stanu urlopowanych oraz wojskowi w stanie spoczynku — za przestępstwa, przewidziane w rozdziale VIII kodeksu karnego wojskowego, w warunkach, określonych w art. 71 tegoż kodeksu, oraz za przestępstwa, przewidziane w art. 73, 75—78 kodeksu karnego wojskowego, w warunkach, określonych w art. 80 tegoż kodeksu;
- c) osoby, pełniące czynności wartownicze, w warunkach, określonych w art. 105 kodeksu karnego wojskowego, za przestępstwa, przewidziane w art. 81, 82 i 92 tegoż kodeksu;
- d) jeńcy wojenni za przestępstwa, przewidziane w art. 106 i 107 kodeksu karnego wojskowego;
- e) osoby, które na zasadzie stosunku publiczno - prawnego lub umownego pełnią służbę w poszczególnych działach administracji wojskowej — za popełnione w czasie trwania tego stosunku przestępstwa, określone w art. 100 lub 104 kodeksu karnego, oraz przestępstwa, przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16. lutego 1928 r. o karach za szpiegostwo i niektóre inne przestępstwa przeciw Państwu (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 160);
- f) osoby, zatrudnione w przedsiębiorstwach

przemysłowych publicznych i prywatnych, za przestępstwa, określone w art. 100, 104 lub 105 kodeksu karnego, oraz za przestępstwa, przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16. lutego 1928 r. o karach za szpiegostwo i niektóre inne przestępstwa przeciw Państwu (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 160) — popełnione w czasie oraz w związku z wykonywaniem umowy lub zlecenia co do dostawy przedmiotów zaopatrzenia wojska;

- g) inne osoby, na podstawie szczególnych przepisów ustawowych, za przestępstwa, określone w tych przepisach“.

3) Art. 12 otrzymuje brzmienie następujące:

„Rozpoznaniu wojskowych sądów rejonowych ulegają sprawy szeregowców i podoficerów:

- a) o występki wojskowe, zagrożone karą pozbawienia wolności na czas do jednego roku, niezależnie od kar dodatkowych, albo zagrożone karą pozbawienia wolności na czas do lat trzech, o ile ze względu na okoliczności czynu nie należy oczekiwać surowszej kary, niż kary pozbawienia wolności do jednego roku, niezależnie od kar dodatkowych;
- b) o występki pospolite, zagrożone karą pozbawienia wolności na czas do jednego roku, choćby w połączeniu z grzywną lub karami dodatkowymi, albo zagrożone karą surowszą, o ile ze względu na okoliczności czynu nie należy oczekiwać surowszej kary, niż kary pozbawienia wolności do jednego roku, choćby w połączeniu z grzywną lub karami dodatkowymi;

c) o wykroczenia.

Sprawy, wymienione pod lit. a) i b), w przypad-

kach, gdy występki zagrożony jest karą pozbawienia wolności powyżej jednego roku, mogą być przekazywane wojskowym sądom rejonowym wyłącznie przez prokuratora przy wojskowym sądzie okręgowym, za zgodą właściwego dowódcy dla tegoż sądu”.

4) Art. 59 otrzymuje brzmienie następujące:

„Postępowaniu doraźnemu w sądach wojskowych poddać można przestępstwa wojskowe, przewidziane w art. 34—37, 39—41, 46—48, 51, 55, 60, 64, 70 (o ile dopuszczono się wobec warty wojskowej przestępstwa określonego w art. 55), 101 kodeksu karnego wojskowego, a popełnione po ogłoszeniu zarządzenia o poddaniu ich postępowaniu doraźnemu”.

5) Ustęp 1 art. 60 otrzymuje brzmienie następujące:

„Postępowaniu doraźnemu w sądach wojskowych poddać można ponadto:

- a) przestępstwa, które w myśl obowiązujących przepisów ustawowych mogą być poddane postępowaniu doraźnemu w sądach powszechnych;
- b) przestępstwa wymienione w art. 4 i 75 niniejszego rozporządzenia — popełnione po ogłoszeniu zarządzenia o poddaniu ich postępowaniu doraźnemu”.

6) Po art. 60 dodaje się art. 60-a w brzmieniu następującem:

„Postępowanie doraźne w sądach wojskowych za przestępstwa, wymienione w art. 59 i 60, a popełnione po poprzednim ogłoszeniu zarządzenia o wprowadzeniu sądów doraźnych, może być stosowane do wszystkich osób, które za odnośne przestępstwa podlegają sądownictwu wojskowemu lub zostały temu sądownictwu poddane.

Postępowaniu doraźnemu podlegają także podze-

gacze i pomocnicy przestępstwa, tak dokonanego, jak i usiłowanego.

Wymiar kary następuje wyłącznie wedle przepisów ustawy wojskowego postępowania karnego".

Art. 19. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1933 r.

DODATEK:

Utrzymane w mocy przepisy kodeksu karnego wojskowego 1928 r.

Art. 152. W ustawie postępowania karnego dla wspólnej siły zbrojnej z dnia 5. lipca 1912 r., zastosowanej w wojskowym sądownictwie polskim rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10. maja 1920. r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 368).

3) § 2. otrzymuje brzmienie następujące:

„Z pominięciem postępowania sądowego może nastąpić ukaranie w drodze dyscyplinarnej wedle obowiązujących przepisów dyscyplinarnych w wypadkach mniejszej wagi:

I. za występki wojskowe przewidziane:

1) w art. 48, 63, 73 cz. 1, 74, 75 cz. 1, 76, 77, 78, 105, 106 cz. 1, 120, 124 cz. 1, 127 cz. 2, 129, 134;

2) w art. 131, w razie lekkiego uszkodzenia ciała.

Art. 153. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10. maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 368) zmienia się brzmienie następujących przepisów:

VI. art. 65 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Komplet orzekający sądu w postępowaniu do-
rażnem tworzy się według postanowień art. 70—72 ni-

niejszego rozporządzenia w brzmieniu, nadanem im rozporządzeniem Rady Obrony Państwa z dnia 4. września 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 596)".

VII. art. 75 otrzymuje brzmienie następujące:

„Naczelný Wódz może poddać osoby, które nie podlegają w innych wypadkach sądownictwu karnemu wojskowemu, a będą przytrzymane w kraju nieprzyjacielskim na obszarze, zajętym przez wojska (dowództwa) zmobilizowane lub przez ich sprzymierzeńców, pod sądownictwo karne wojskowe:

- 1) za przestępstwa, popełnione na tym obszarze;
- 2) bez względu na miejsce popełnienia czynu za przestępstwa, przewidziane w art. 4 nieniejszego rozporządzenia".

VIII. w końcu ust. 1 art. 76 kropka zostaje zamieniona na przecinek, po którym dodaje się następujące słowa: „szpiegostwa na rzecz państwa obcego lub nieprzyjaciela oraz nieuprawnionego werbunku".

Art. 154. Uchyla się moc obowiązującą art. 45 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10. maja 1920 roku (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 368).

Art. 155. Uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 30. lipca 1920 r. w przedmiocie wojskowego sądownictwa doraźnego (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 479).

Art. 156. Uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 18. sierpnia 1920 r. w przedmiocie obostżenia kar za przestępstwa osób wojskowych, wynikające ze stosunku służbowego (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 543).

S P I S R Z E C Z Y.

KODEKS KARNY WOJSKOWY

Część ogólna	Artykuły:
I Przestępstwa wojskowe	1—2
II Zakres mocy obowiązującej kodeksu karnego wojskowego	3—5
III Zakres mocy obowiązującej kodeksu karnego powszechnego	6—31
Zasady odpowiedzialności (9—10)	
Podżeganie i pomocnictwo (11)	
Kary zasadnicze (12—17)	
Kary dodatkowe (18—26)	
Wymiar kary (27—31)	
IV Karanie dyscyplinarne	32
V Wyjaśnienie wyrażen ustawowych	33
Część szczególna.	
VI Przestępstwa przeciwko obowiązkowi wierności żołnierskiej	34—42
VII Przestępstwa przeciwko obowiązkowi wojskowemu	43—52
VIII Przestępstwa przeciwko karności	53—71
IX Przekroczenia władzy	72—80
X Przestępstwa przeciwko szczególnym obowiązkom służbowym	81—91
XI Przestępstwa przeciwko porządkowi wojskowemu	92—99
XII Przestępstwa w polu przeciwko ludności i miejscu	100—104
XIII Przestępstwa wartowników cywilnych	105
XIV Przestępstwa jeńców wojennych	106—109
XV Przepisy końcowe	110—111

Przepisy wprowadzające kodeks karny wojskowy.

Dodatek: Utrzymane w mocy przepisy kodeksu karnego wojskowego 1928 r.

Wydawnictwa Prawnicze Księgarni Nakładowej
Dra MAKSYMILJANA BODEKA
 LWÓW, UL BATOREGO 12
 Konto P. K. O. w Warszawie 147.100

Ostatnie nowości!

- Kodeks postępowania karnego wraz z ustawami dodatkowymi i skorowidzem (tekst jednolity z nową numeracją) 2.50
- Kodeks postępowania karnego (jak wyżej) z obszernym komentarzem wiceprokuratorów Sądu Apelacyjnego we Lwowie K. Sobolewskiego i Dra A. Laniewskiego i orzeczeniami S. N. wyd. III. z r. 1933 5.—
- w eleganckiej oprawie w półpłótno z złoconiami 6.—
- Nowy kodeks karny wojskowy z r. 1932 z przepisami wprowadzającymi i utrzymanymi w mocy przepisami kodeksu z r. 1928 1.—
- Polski kodeks karny z utrzymanymi w mocy przepisami ustawy karnej austriackiej, niemieckiej i rosyjskiej i skorowidzem 1.80
- Polski kodeks karny (jak wyżej) z obszernym komentarzem wiceprokuratorów Sądu Apelacyjnego we Lwowie Dra A. Laniewskiego i K. Sobolewskiego zł. 5.—
- w oprawie w półpłótno z złoconiami 6.—
- Dekret o ustroju adwokatury 0.50
- Moratorium dla rolników (zbiór ustaw z komentarzem) 1.60
- Kodeks polityczny wyd. z r. 1932 3.90
- Dekret o Najw. Trybunale Administracyjnym, wraz z dekretami o stowarzyszeniach i zgromadzeniach z r. 1932 1.—
- Postępowanie egzekucyjne władz skarbowych z r. 1932 1.—
- Dekret o opłatach sądowych z r. 1932 0.75
- Dekret o postępowaniu egzekucyjnym wraz z przepisami wprowadzającymi z 27 października 1932 r. 2.—
- T. 1. Polskie orzecznictwo wekslowe za lata 1925—1928 cz. I. 1.—
2. Nowe orzeczn. do ust. o ochr. lokator. za lata 1928/29 1.—
3. Polskie orzecznictwo cywilne dla b. zaboru austr. za lata 1918—1929 (2000 orzeczeń polskich i 100 powojennych wiedeńskich) objętość 352 str. Cz. I. Cena za egz. w oprawie z złoconiami 6.—

4. Orzecznictwo egzekucyjne, konkursowe, ugodowe i zaczepne dla b. zab. austr. za lata 1918—1930. Cz. I. 1.50
 5. Orzecznictwo niesporne i hipoteczne dla b. zab. austr. za lata 1918—1930. Cz. I. 1.50
 6. Najnowsze polskie orzecznictwo wekslowe za lata 1928—1930. Cz. II. 1.—
 7. Polskie orzeczn. handlowe i do ust. dod. dla b. zaboru austr. za lata 1918—1930 1.—
 8. Polskie orzecznictwo do austr. procedury cywilnej i normy za lata 1918—1930 (około 800 orzeczeń) 2.—
 9. Najnowsze orzecznictwo do ustawy o ochronie lokatorów za lata 1929—1930. Cz. II. 1.—
 10. Orzecznictwo do polskiej procedury karnej. Cz. I. 1.—
 11. Orzecznictwo do ust. o ochronie lokatorów. Cz. II. 1.—
 12. Orzecznictwo do kodeksu pracy i 10 ust. dodatkowych 1.—
 13. Orzecznictwo do ustawy cywilnej austr. t. II. 2.50
 14. Orzecznictwo do polskiej procedury karnej. Cz. II. 1.—
 15. Orzecznictwo do austr. ordynacji egzekucyjnej, konkursowej, ugodowej i zaczepnej. Cz. II. 1.—
 16. Orzecznictwo hipoteczne i niesporne. Cz. II. 1.—
 17. Orzecznictwo wekslowe i czekowe. Cz. III. 1.—
 18. Orzecznictwo do procedury karnej. Cz. III. 1.—
 19. Orzecznictwo do ust. cyw. austr. Cz. III. (nowość) 2.50
 20. Orzecznictwo do procedury karnej. Cz. IV. 1.—
- Dr. A. Laniewski i K. Sobolewski, wiceprokuratorowie:
Polskie ustawy karne dodatkowe, 640 stron, brosz. 5.—
opr. 6.—
- Dr. A. Laniewski: Ordynacja konkursowa, ugodowa i zaczepna z orzeczn. opr. 3.60
- Dr. A. Laniewski: Patent niesporny i ust. dodatkowe, opr. 4.20
- Dr. J. Weiss: System polskiej procedury karnej (podr. egz.) 1.50
- Dr. Fr. Konieczny: Ustawa cywilna austr. z nowelami, br. 5.—
opr. 6.—
- Dr. E. Margulies: Rozwód i unieważnienie małżeństwa według 3 kodeksów, wyd. II. rozszerzone 2.50
- Dr. J. Korzonek: Komentarz do ordynacji ugodowej, wyd. z r. 1931 4.20
- Nowa ustawa karna skarbową wyd. z 1932 r. uwydatnieniem zmian i różnic 1.50
- Dr. A. Berezowski: Czy chcesz być sprawiedliwie opodatowany? (Wzory pism i rekursów w sprawach podatkowych). Cz. I. Podatek przemysłowy 2.50
Cz. II. Podatek dochodowy i należytości 2.50
- Postępowanie administracyjne (3 ustawy) i 2 ustawy dod. 1.50

rent, emerytur i wynagrodzeń za pracę najemną (opracowanie systematyczne) 1932	1.50
P. Sosenko: O ulgach w podatkach państwowych z tytułu nowej budowy (opracowanie systematyczne) 1932	1.—
Dr. J. Balken-Neuman: Zarys prawa handlowego i ustaw dodatkowych dla b. zaboru austr. (podr. egz.)	2.50
Nowele do kodeksu postępowania karnego	0.50
Ordynacja wyborcza do Sejmu i Senatu wraz z ust. o obywatelstwie	0.80

Sikorski: Orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego za lata 1922—1931. Trzy tomy. Cena niższa za komplet zamiast zł. 23.—

9.—

3270

6726/
1.

boru austr. za lata 1918—1930 cz. I.	1.50
VI. Najnowsze polskie orzecznictwo wekslowe za lata 1929/30 cz. II.	1.—
VII. Polskie orzecznictwo handlowe dla b. zaboru austr. za lata 1918—1930	1.50
VIII. Polskie orzecznictwo do austr. procedury cyw. za lata 1918—1930 (około 800 orzeczeń)	2.—
IX. Najnowsze orzecznictwo do ustawy o ochronie lokatorów za lata 1929—1930 cz. II.	1.—
X. Orzecznictwo do polskiej procedury karnej cz. I.	1.—
XI. Orzecznictwo do ochrony lokatorów cz. III.	1.—
XII. Orzecznictwo do kodeksu pracy i ust. ded.	1.—
XIII. Orzecznictwo cywilne dla b. zaboru austr. cz. II.	2.50
XIV. Orzecznictwo do polskiej procedury karnej cz. II	1.—
XV. Orzecznictwo do ordynacji egzekucyjnej, konkursowej, ugodowej i zaczepnej cz. II.	1.—
XVI. Orzecznictwo hipoteczne i niesporne cz. II.	1.—
XVII. Orzecznictwo wekslowe i czekowe cz. III.	1.—
XVIII. Orzecznictwo do procedury karnej cz. III.	1.—
XIX. Orzecznictwo do ust. cywilnej austr. cz. III.	2.50
XX. Orzecznictwo do procedury karnej cz. IV.	1.—
Dr. St. Samolewicz: Zarys prawa prywatnego austr., 1932	5.—
Dr. J. Korzonek: Komentarz do austr. ordynacji ugodowej, 1931	4.20
Dr. A. Laniewski: Wykład prawa wekslowego i czekowego z tekstem ustawy	2.50
Ustawa o podatku przemysłowym z nowelą i rozp. o ryccalście podatkowym	1.60
Nowa ustawa karno-skarbowa z r. 1932	1.50
Kodeks handlowy austr. z ust. o spółdzielniach, 1932	3.60
Ustawa stemplowa z nowelą z r. 1932	1.80
Dr. A. Laniewski: Polski kodeks karny z komentarzem	5.—
Dr. R. Klimów: Prawo o wykroczeniach opr. dla praktyki	5.60
Moratorium dla rolników (3 ustawy z komentarzem)	1.60
Prawo o ustroju adwokatury	—50
Dr. J. Balken-Neuman: Zarys austr. pr. handl.	2.50
Dr. A. Laniewski: Ord. konkursowa, ugod. i zaczepna	3.60